

Alzina de Cal Felip Neri

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Era de Cal Felip Neri
Alçada: 367

Coordenades:

Latitud: 41.63456
Longitud: 1.91124
UTM Est (X): 409317
UTM Nord (Y): 4609776

Classificació

Número de fitxa 08179 - 52
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: 9499801DG0099N0001RD
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 09/02/2019 - 01:00

Descripció

L'alzina (*Quercus ilex* subsp. *Ilex*) de Cal Felip Neri està situada al mig del nucli urbà, a tocar de l'era vella de la masia. Per arribar-hi cal arribar fins a Rellinars, per la carretera de Terrassa (B-122) passant pel Coll de l'Obac i entrar per carrer de Cal Felip Neri. De totes les alzines que hi ha en aquest indret, n'hi ha una que destaca per les seves dimensions i alçada.

Mesura uns 17 metres d'alçada total per 17 metres de capçada aproximada. El volt de soca mesura 5,50 m i el volt de canó 3,10 m respectivament. Creix recte i ufanós. Per sobre de la creu, a gairebé dos metres i mig d'alçada neixen tres branques potents d'un metre de diàmetre que alhora es van bifurcant formant la brancada que dona forma a una capçada regular i arrodonida. L'escorça és fosca i clivellada, sense ferides aparents a excepció d'alguna de les branques, podades i cicatritzades correctament. Les fulles tenen un marge dentat i punxant. L'anvers és de color verd fosc i el revers blanc i pelut, sobretot a les fulles més velles. El fruit és el gla, amb les escames de la cúpula punxants. L'alzina floreix als mesos d'abril o maig i les glans maduren al començament de la tardor. Dessota no hi ha cap tipus de vegetació arbustiva ni enfiladisses típiques com l'arítjol. En un dels costats, aprofitant el marge hi ha un pedrís per seure. Edat aproximada de 300 anys.

Observacions:

Es tracta d'un espècimen autòcton de la zona i, per tant, molt més resistent als incendis que no pas el pi. La fusta de l'alzina s'ha emprat tradicionalment per a fer carboneig. Però en cap cas aquest exemplar és fruit d'un rebrot. El creixement d'aquest arbre perennifoli és molt lent, i per tant produeix una fusta extremadament dura i compacte, molt apreciada per a fer eines per treballar la terra i fusteria (boter, mestre d'aixa, fuster). De l'escorça se n'obtenen tanins que serveixen en l'adoberia, però també es aprecia la mel mono floral. Les alzines prop de les masies han estat molt apreciades en temps on hi havia bestiar, perquè els glans eren emprats per donar de menjar als porcs.

